

εὐνοίαν διατηρήσας, ἀφοῦ ἐπροβιάσθη καὶ κατεστάθη ἀρχηγὸς ὅλων τῶν βασιλικῶν θεραπόντων, ἰδε τέλος πολὺ ἀθλιέστερον. Ἀπὸ κακὴν τύχην τοῦ ἐσπασε φαρφούρινόν τι σκεῦος τοῦ τυράννου· φοβηθεὶς, ἐπρόσδραμεν εἰς ἀγίαστήριον Ταπροβαναϊκοῦ ναοῦ. Ὁ βασιλεὺς, μὴ θελὼν νὰ τὸν ἐπάρῃ δυναστικῶς ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, κατέπεισεν αὐτὸν μὲ χρηστὰ μηνύματα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς μόλις ἐξῆλθε, καὶ πιάσαντες αὐτὸν ἐκ διαταγῆς τοῦ βασιλέως, τὸν ἔδεσαν ὀπισθάγκωνα, καὶ τόσον σφιγκτά, ὥστε, πρὶν ἐξημερώσῃ, ἐπρήσθησαν οἱ βραχίονές του, καὶ τὰ σχοινία διέκοψαν τὴν σάρκα του ἕως εἰς τὰ κόκκαλα. Τὴν ἐπαύριον ἐπρόσταξεν εὐγενῇ τινὰ ὁ βασιλεὺς νὰ τοῦ λύσῃ τὰ σχοινία ἀπὸ τοὺς βραχίονας, νὰ τοῦ βάλῃ δὲ ἀλύσεις ἐπὶ τὰς κνήμας, καὶ νὰ τὸν φυλάττῃ εἰς τὸν οἶκόν του, τρέφων καὶ ἰατρεύων αὐτόν. Μετὰ ἕξ περίεπ μῆνας ἰατρεύθη, ἀλλ' ἔμειναν χωρὶς δύναμιν οἱ βραχίονές του· ἔπειτα δὲ ἐμβῆκε πάλιν εἰς θέσιν, κ' ἐχαίρετο τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως ὅσον ἀρχήτερα. Πλὴν, μετ' ὀλίγον, ἐπιάσθη ὁ κακότυχος εἰς ἀνταπόκρισιν μὲ τινα Πορτογάλλον.—τοῦτο δὲ ἦτον ὀλεθρὸς ἀναπόφευκτος. Μετὰ τοῦ Πορτογάλλου, τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἄλλου τινὸς μεσολαβήσαντος, ἐδέθη καὶ ἐρόφηθη ἔξω τοῦ παλατίου· οἱ τρεῖς δ' ἐντάμα κατεσπαράχθησαν ὑπὸ ἐλεφάντων, οἵτινες ἦσαν οἱ κυριώτεροι δῆμιοι εἰς τὴν Ταπροβάνην.

Ἡ τρομερὰ εἰδησις αὕτη ταχέως ἔφθασεν εἰς τὸν Ῥοβέρτον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀγγλους· ἀλλὰ συγχρόνως ἐμήνυσεν ὁ τύραννος εἰς τὸν λαόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἐκατοίκουν, διατάσσων νὰ περιποιῶνται αὐτοὺς ὅλους φιλανθρώπως.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΟΤ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ.

ΜΙΑΝ φορὰν, πρέσβυς ἀπὸ τὸ βόρειον τῆς Εὐρώπης, συνομιλῶν μὲ βασιλέα τῆς Σιάνης, ἀφοῦ τὸν ἐδιηγῆθη πολλὰ, εἰς τὰ ὅποια ἐκεῖνος ἔδωκε τὴν πλέον προσεκτικὴν ἀκρόασιν, τὸν εἶπε καὶ ὅτι διὰ τινὰς μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ ὅλοι τῆς πατρίδος του οἱ ποταμοὶ ἦσαν παγωμένοι, καὶ μάλιστα ἠμποροῦν τότε νὰ βαστάξωσιν ἀμάξας. Ὁ Ἰνδὸς μονάρχης, νομίσας ὅτι τὸν ἐμπαίζει ὁ ξένος, ὠργίσθη καταπολλά· ἐπρόσταξε δ' αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ, καὶ εἶπεν ὅτι οὐδένα λόγον τε ἤθελε πλέον πιστεῦσιν.

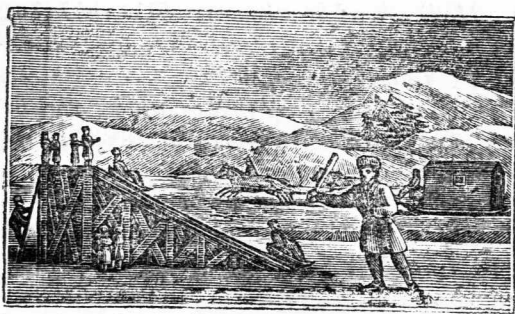
Πόσον μᾶλλον ἤθελε θαυμάσειν ὁ βασιλεὺς οὗτος, ἂν τὸν ἔλεγε κάνεις ὅτι οἱ Ῥῶσσοι ἀκόμη καὶ κτίζουν οἴκους ἀπὸ πάγον, καὶ ἐπὶ πάγου! Ἡ αὐτοκρατορίσσα Ἐλισάβετ ἔκαμε ποτὲ μέγα τι συμπόσιον καὶ λαμπρὰν ἐπίδειξιν ἐπὶ τοῦ

πάγου. Ἦτον εἶδος ἱστορικοῦ, ἢ μᾶλλον γεωγραφικοῦ θαύματος. Μῆνας ἀρχήτερα, ἔπεμψε διαταγὰς πρὸς ὅλους τοὺς ἐπάρχους, νὰ στείλῃ ἕκαστος δύο ἀνδρόγυνα τῆς ἐπαρχίας του εἰς τὴν Πετρούπολιν, νὰ ἦναι δὲ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατὰ τὴν τοπικὴν συνήθειαν ἐνδεδυμένοι, καὶ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ ζῶα τοῦ τόπου των. Εἰς τὰς χαρὰς λοιπὸν τοῦ 1754 ἐφάνησαν πομπεύοντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Πετρούπολεως ἄνθρωποι ἐκ τεσσαράκοντα περίπου ἐθνῶν,—οἱ Καμσχατδάλοι ἐπὶ χαμουλκῶν ἀπὸ κύνας συρομένων· οἱ Λαπονοὶ ἐπὶ χαμουλκῶν ἀπὸ ταρανδούς συρομένων· οἱ Βουκαρεῖς ἐπὶ καμήλων· οἱ Καλιμουκκοὶ ἐπὶ βοῶν· οἱ κομποὶ Κιρκασοὶ ἀναβάται τῶν ὠραιότερων καὶ πνευματωδεστέρων ἵππων· οἱ Ἰνδοὶ καθήμενοι ἐπὶ ὀγκωδῶν καὶ βραδυκινήτων ἐλεφάντων.

Ἦτον αὕτη σύναξις ἀλλόκοτος· λαμπρῶς δ' ἐστόλιζε τὴν νυμφαγωγίαν τοῦ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Γελωτοποιοῦ, ὅστις ἤρχετο κατόπιν μὲν, οὐχὶ δ' ὡς κατώτερος, ὅλων,—τὸν χειμῶνα παριστάνων, καὶ ὑπὸ ἄρκτων συρόμενος! Στοιὰ μεγαλωτάτη ἐκκοδομήθη ἐξεπίτηδες, ὅπου ἕκαστον ἔθνος ἔλαβεν ἄδειαν νὰ εὐφραίνεται μὲ τὴν ἰδίαν του μουσικὴν καὶ τὸν ἰδίον του χορόν· ἔγινε δ' ἐνταῦθα περιεργὸς φωνῶν σύγχυσις. Αἱ ἕκαστον ἔθνος ἡτοιμάσθη γεῦμα, καὶ τράπεζα ἐστρώθη κατὰ τὸν ἰδίον ἐκάστου τρόπον. Οὕτω, ἀλλοκότως καὶ ἀξιογελάστως, ἐνυμφαγῆθη τὸ νέον ἀνδρόγυνον εἰς παλάτιον ἐκ πάγου, κτισμένον ἐπὶ τοῦ παγωμένου ποταμοῦ Νεῦα, ὅπου ὅλα τὰ καλλωπίσματα ἦσαν μὲ ὅλην τὴν τάξιν καμωμένα ἐκ πάγου· ὅχι μόνον τὰ ἐπιπλα καὶ οἱ πολυέλαιοι ἦσαν ἀπὸ πάγον, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰ κανόνια, μὲ τὰ ὅποια ἐπυροβόλησαν πρὸς χαιρετισμὸν ὅτε ἡ πομπὴ ἔφθασε, καὶ τὰ ὅποια, τὸ παραδοξότερον, δὲν ἔσχασαν.

Μερίστην ἀργυρίου ποσότητα ἐδαπάνησεν ἡ αὐτοκρατορίσσα διὰ τὸν ἐορτασμὸν τοῦτον· πλὴν ἰδε τὰ ἦθη καὶ ἔθη τῶν διαφόρων λαῶν, τοὺς ὁποίους ἐκυβέρνα, καὶ ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς διασκεδάσιν ἀθῶαν, τὴν ὁποίαν πολὺν χρόνον εὐχαρίστως ἐνθυμοῦντο.

Τὸν χειμῶνα κατασκευάζουν οἱ Ῥῶσσοι τοὺς λεγομένους παγολόφους. Εἶναι δὲ οὗτοι κεκλιμένα ἐπίπεδα ἐκ πάγου, ἐστρωμένον ἐπάνω εἰς δοκοὺς, αἵτινες ἔχουν πολλάκις πλέον παρὰ τριάκοντα πηχῶν ὕψος, καὶ κάτω τῶν ὁποίων φέρεται ὁ χαμουλκὸς μὲ ἀστραπῆς σχεδὸν ταχύτητα· εὐρίσκονται δὲ ὅχι μόνον εἰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς χωρία, καὶ εἰς κήπους ιδιωτῶν· συχνὰ δ' ἐγκαταλείπεται καὶ ὁ τοῦ χοροῦ θάλαμος δι' ἐν ὀλίσθημα κάτω τοῦ παγολόφου. Τὴν δια-

πνέδασιν ταύτην ὑπεραγαποῦν αἱ Ῥωσσίδες, ὡς καὶ οἱ Ῥῶσοι. Ἐνδεδυμένοι τὰς παχείας καὶ βαρυτίμους γούνας των, ἀντιστέκουν εἰς τὸ ψύχος μὲ ἡρωϊσμόν, ὅστις ἐκπλήττει ἀνθρώπους ἀπὸ νοτιωτέρας χώρας. Τὴν νύκτα φωτίζονται οἱ πᾶγόλοφοι μὲ χρωματισμένους λύχνους· ἡ δ' ἀπὸ τὴν χιόνα τοσοῦτων ποικιλοχρόων φώτων ἀντανάκλασις ὑπεραυξάνει τὸ κάλλος τῆς σκηνῆς. Οἱ εὐγενεῖς καὶ ἄλλοι πλούσιοι περιφέρονται μὲ χαμουλκοὺς ὑπερηφάνους· καὶ αὕτη δὲ ἡ Αἰκατερίνα, ἡ δευτέρα, ἐβλέπετο πολλάκις ἀναμέσον τοῦ λαοῦ εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Εἶχε καμωμένον ἐξεπίτηδες μέγιστον πολυτελεῖ χαμουλκὸν, ἀρκετὸν νὰ χωρῇ ὅλην τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν· εἰς τοῦτον ἦσαν προσκολλημένοι δι' ἀλύσειον δεκατέσσαρες ἢ δεκαῆξ μικρότεροι χαμουλκοί, ἀκολουθοῦντες ἀνά ζεύγη, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς αὐτῆς μεγαλειότητος· ὅλοι δ' ἐντάμα ἐσύροντο ὑπὸ δώδεκα ἢ δεκατεσσάρων ἵππων.

ΓΕΩΡΓΙΑ:—ΠΕΡΙ ΑΔΕΛΠΑΛΛΗΛΟΣΠΟΡΙΑΣ.

ΕἶΝΑΙ ἀνάγκη νὰ γνωστοποιῶνται ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦσιν εἰς τὴν γεωργίαν οἱ πολιτισμένοι τῆς Εὐρώπης λαοί· ἐπεὶδὴ χωρὶς αὐτὰς ἀποθνήσκει μὲν δυστυχῆς ὁ γεωργὸς, ἀφοῦ καταζήση ἄπορος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ ταμεῖον μεγάλην ποσότητα τοῦ νομιμωτάτου τῶν φόρων, τῆς δεκάτης, καὶ ὅλη ἐν γένει ἡ κοινὴ πάσχει.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων διακρίνει μάλιστα τὴν γεωργίαν τῶν Εὐρωπαίων ἡ καλὴ συνήθεια τὴν ὁποίαν ἔχουσι νὰ μὴν ἀφίνωσι ποτέ, καθὼς ἡμεῖς, τὴν γῆν ἀργὴν, δηλαδὴ νεατὴν, ἐπεὶδὴ ἡ γῆ εἶναι μὲν πάντοτε πρόθυμος νὰ ἀνταμβῇ τοὺς κόπους τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀληθὴς καὶ φιλόστοργος μήτηρ, ἀλλὰ μὲ διαφόρους καρποὺς πάντοτε. Ἡ πείρα τῶν ὀντι ἀπέδειξε, 1. ὅτι τινὰ φυτὰ εὐδοκιμοῦσι πλεότερον, ὅταν σπείρωνται κατόπιν τινῶν ἄλλων· 2. ὅτι ὅλα δὲν ἐξαντλοῦσι τὴν δύναμιν τῆς γῆς ὁμοίως· ἐξεναντίας, εὐρίσκονται τινὰ, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν καλῆς τρεφούσιν. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, τὸ τριφύλλιον, ἡ μηδική, καὶ ἡ ὀνοβρυχίς, εὐκαρπίζουσι τὴν γῆν,

καθὼς καὶ ὅλα τὰ πολυετῶς ζῶντα φυτὰ τῶν πεδιάδων, ὅταν κόπτονται μὲ τὸ δρεπάνιον, ἢ τρώγονται ἀπὸ ζῶα πρὶν μεστώσωσιν.

Ἐξεναντίας, τὰ σιτηρὰ φυτὰ, δηλαδὴ, ἡ κριθή, ἡ βρίζα, καὶ ἄλλα ὁμοιογενῆ, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ὁ σῖτος, ἀδυνατίζουσι τὴν γῆν, ὅταν ὁ καρπὸς των ὠριμάσῃ.

Ἀπὸ δὲ τὰς ῥίζας, τὸ γεώμηλον ἀδυνατίζει καὶ αὐτὸ πολὺ τὴν γῆν· ἐπεὶτα δὲ τὸ κραμβολάχανον, καὶ ἡ βενιάς (σαλγάμι). Τὸ δὲ σεῦτλον (κοκκινोगούλιον) καὶ καρωτὸν ἢ δαυκίον ὀλίγον ἀδυνατίζουσι τὴν γῆν, ὅταν ἐκβάλλοντες τὰς ῥίζας ἀφίνωμεν καταγῆς τὰ φύλλα.

Ἀδυνατίζουσι δὲ ὁμοίως πολὺ ὅλοι οἱ ἐλαιώδεις καρποὶ, καθὼς τὸ σησάμιον, λινάριον, κτλ.

Τὰ πῖσα, οἱ κύαμοι, καὶ τινὰ ἄλλα ὄσπρια, ἀδυνατίζουσιν ὀλιγότερον τὴν γῆν παρὰ τὰ σιτηρὰ, ἂν λαμβάνωμεν τὸν καρπὸν των ὠριμασμένον· ἀλλ' ἂν τὰ κόπτωμεν ἐνῶ ἀνθοῦσιν, ἴσως δὲν βλάπτουσι διόλου τὴν γῆν.

Παρατήρησαν δὲ προσέτι οἱ γεωργοί, ὅτι πᾶν εἶδος φυτοῦ ἀδυνατίζει πλεότερον τὴν γῆν, ὅταν ἀφήσωμεν τοὺς σπόρους του νὰ μεστώσωσι παρ' ὅταν τὸ κόψωμεν τρυφερόν.

Διὰ νὰ μὴ μένῃ λοιπὸν ἡ γῆ ἄκαρπος τρεῖς καὶ τέσσαρας χρόνους, καθὼς εἰς ἡμᾶς, οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν σπείρουσι κατὰ συνέχειαν καὶ ἀλληλοδιαδόχως, ἀλλὰ μὲ διάφορα εἶδη, τὰ ὁποῖα δὲν τὴν ἀδυνατίζουσι. Τὸν τρόπον δὲ τοῦτον τῆς καλλιέργειας δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἀλλεπαλληλοσπορίαν· ἐπεὶδὴ τῶν ὀντι οἱ σπόροι ἐναλλάσσονται ἢ συναλλάσσονται καθ' ἑκάστον χρόνον τακτικῶς. Διαρκεῖ δὲ ἡ περίοδος αὕτη πολλοὺς ἢ ὀλίγους χρόνους, ὥστε εἶναι περίοδος πολυχρόνιος καὶ ὀλιγοχρόνιος. Ἐπεὶδὴ δὲ τὸν πρῶτον χρόνον ἐκάστης περιόδου κοπρίζουσι τοὺς ἀγρούς, ὅσον μακροτέρα ἢ πολυχρονιωτέρα τύχη ἡ περίοδος, τόσον ὀλιγότερα κόπρος καταδαπανᾶται, ἀλλ' ἡ γῆ διατηρεῖται μάλιστα εὐφορος εἰς τὴν ὀλιγοχρόνιον περίοδον.

Ενίοτε ὁμως κοπρίζουσι τὴν γῆν πολλάκις κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον.

Αἱ ὀλιγοχρόνιοι περίοδοι ἀρμόζουσιν εἰς τὰς λεπτὰς γαίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι χρεῖαν νὰ κοπρίζωνται συχνάκις, ἀλλ' ὀλιγότερον καθ' ἑκάστην φορὰν.

Ὅταν θέλωμεν νὰ φυλάξωμεν τὴν γῆν εὐφορον, πρέπει νὰ σπείρωμεν τὰ φυτὰ, ὅσα δὲν ἀδυνατίζουσι τὴν γῆν ἢ μάλιστα τὴν καλῆς τρεφούσιν, κατόπιν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὴν ἀδυνατίζουσιν. Ἀλλ' ἂν κοπρίζωμεν πολὺ συχνά, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανερχώμεθα ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ εἰς τὴν σπορὰν τῶν πρώτων φυτῶν, τὰ ὁποῖα, δηλαδὴ, ὠφελοῦσι τὴν γῆν.